

EL LLENGUATGE

4/vi/1976

L'hereu i la pubilla

Aquestes dues paraules —hereu i pubilla— si que son d'aquelles que no ignora ningú. El caràcter tradicional i institucional de les idees que designen i la copiosa literatura que s'ha arribat a fer sobre el tema han generalitzat la coneixença d'aquests mots. De fet, la paraula hereu té dos sentits distints, un de més restringit o específic i un altre de més ampli o genèric: el primogènit d'una casa pairal, de la qual un dia ha d'esdevenir amo, i la persona a qui pertany una herència per disposició testamentària o llegat. En el primer cas, podem parlar, per exemple, de l'hereu de Can Morral, i en el segon dels hereus de la fortuna de l'oncle d'Amèrica. Si es tracta d'una dona, en el primer cas, és la pubilla —com la célebre pubilla del mas de Campins— i, en el segon, de l'hereva o l'hereua.

Però malgrat aquesta popularitat i aquesta coneixença general de la paraula hereu, ja no resulta estrany que algú en digui «hereder», solament, això sí, aplicant-ho al segon cas, és a dir, al qui o als qui s'han d'embutxacar la fortuna de l'oncle d'Amèrica. Es podria fer servir, aleshores, si es vol, la paraula hereter, sinònim de hereu en la seva accepció àmplia i general. Però la paraula «hereder» s'hauria d'eliminar rigorosament. De la mateixa manera que caldria no dir «heredar» sinó heretar, que és la forma correcta del verb corresponent.

ALBERT JANE